

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. D., narozen X,
bytem K. 83, P.,
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, Kolín,
proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/7461/19 ze dne 19. 8. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy byl žalobce shledán vinným přestupky podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 ve spojení s § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. a) téhož zákona. Přestupků se měl žalobce dopustit stručně řečeno tím, že dne 1. 3. 2019 způsobil dopravní nehodu, při jejímž objasňování vyšlo najevo, že řídil, aniž by požádal o vrácení dříve pozbytých

řidičských oprávnění.

2. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Z dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalobce přestupky spáchal. Žalobce nebyl oprávněn řídit, neboť bylo sice upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu řízení, ale žalobce neučinil kroky k vrácení řidičského oprávnění. Nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by zásadně snižovaly společenskou nebezpečnost žalobcova jednání.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že se žalovaný nezabýval možným naplněním materiálních znaků přestupku. Žalobce dříve prokázal způsobilost k držení řidičského oprávnění. Vzhledem ke svým řidičským zkušenostem tak nemohl ohrozit jiné účastníky silničního provozu, čímž naplnil jen formální znaky přestupkového jednání. Právě to, že neohrozil jiné účastníky, představovalo zvláštní okolnost případu, pro niž nedošlo k naplnění materiálních znaků přestupku. Žalobce se přestupku dopustil nezaviněně, neboť se po uplynutí správního trestu zákazu řízení vrátil k řízení automobilu v dobré víře, že jiné kroky k tomu nebyly nutné.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že trvá na zákonnosti rozhodnutí svého i správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, že žalobce byl dříve držitelem řidičského oprávnění, nebagatelizovala jeho protiprávní jednání, a to ani za situace, kdyby nikoho neohrozil. Žádné skutečnosti svědčící o zvláštních okolnostech v žalobcově případě nenastaly, proto je žalovaný ani prvostupňový orgán nemohly vyvracet. Žalovaný nemohl být v dobré víře, že je oprávněn řídit automobil, poněvadž neměl u sebe řidičský průkaz, který dokládá existenci právě tohoto druhu oprávnění.
5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 přestupek spáchal ten, kdo řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Naplnění formálních znaků tohoto přestupku žalobce s výjimkou zavinění nezpochybňoval. Soud se jimi proto nezabýval.
7. Zavinění žalobce posoudily správní orgány v souladu se zákonem. Žalobce nepochybně nejednal v omluvitelném právním omylu, protože bylo jeho povinností seznámit se s podmínkami, za jakých může řídit v provozu na pozemních komunikacích (§ 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 3 odst. 2 a 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích), mezi něž patří i podmínky vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu (§102 a § 114 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Za toho stavu mohl a měl vědět, že není oprávněn řídit. Skutečnost, že povinnost požádat o vrácení řidičského oprávnění a řidičského průkazu není údajně obecně známa (zde ovšem není relevantní obecná známost, ale známost ve skupině řidičů se zákazem řízení), tyto závěry nijak nevyvrací. Jestliže řidič pozbude řidičské oprávnění, protože jeho řízení je nebezpečné pro společnost, je v jeho zájmu (a jeho povinnosti) seznámit se s podmínkami, za jakých je může toto oprávnění znovu nabýt. Neučiní-li tak, jedná nedbale.
8. Ze správního spisu k tomu plyne, že žalobce po předchozím zákazu řízení odevzdal řidičský průkaz, který je dokladem o řidičském oprávnění. Za toho stavu lze přijmout závěr správních orgánů, že žalobce nejen mohl a měl vědět, ale přímo věděl o tom, že může ohrozit zájem na tom, aby se silničního provozu účastnili pouze řidiči motorových vozidel k tomu způsobilí, neboť stále neměl doklad, který by prokazoval vrácení jeho řidičského oprávnění (srov. již žalovaným citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 137/2011-52 ze dne 19. 4. 2012).

9. Společenskou škodlivostí přestupku se žalovaný taktéž zabýval řádně na str. 10–12 napadeného rozhodnutí. Řízení bez řidičského oprávnění je ohrožovacím deliktem, takže ke škodlivému následku došlo již tím, že žalobce ohrozil zájem na plynulosti a bezpečnosti provozu (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 137/2011-52). Žádné mimořádné okolnosti snižující škodlivost ve věci zjištěny nebyly, ba právě naopak: přestupek vyšel najevo poté, co žalobce způsobil dopravní nehodu, tedy přímo poruchu, nikoliv jen ohrožení v bezpečnosti provozu (ostatně ani předchozí zákaz řízení nebyl udělen pro „kavalírský delikt“, ale pro nehodu pod vlivem alkoholu). Řídil-li tedy žalobce bez řidičského oprávnění za těchto okolností, je škodlivost jeho jednání nikoliv zanedbatelná, ale naopak zjevná a zjevně vyvracející tvrzení žalobce, že nemohl ohrozit ostatní účastníky a že již v minulosti prokázal svou způsobilost k účasti v provozu. V minulosti totiž prokázal svou i nezpůsobilost k těmž.
10. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. července 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce